

စိတ်ကူးချိုချိုကနပညာ

ကျေးလက်ရိုးရာ မြန်မာမှုစလေ့များ (နှစ်တွဲပေါင်း)

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

ဒုတိယအကြိမ်

ကျေးဇူးစကား

ဤစာအုပ်ပါ အကြောင်းအရာ အချက်အလက်များကို လိုက်လံစုဆောင်းရာတွင် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကူညီခဲ့ကြသော အောက်ဖော်ပြပါ ပုဂ္ဂိုလ်များအား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဖော်ပြပါသည်။

ကိုကြက်ပေါင် မလှစိန်(ငသန်ခေါင်းရွာ၊ စလင်းမြို့)

စာရေးဆရာ မောင်နွေဦး (ဆင်ဖြူကျွန်း)

စာရေးဆရာ မောင်မိုးနှောင်း (ဆင်ဖြူကျွန်း)

စာရေးဆရာ ကိုမြိုင်ဉာဏ် (ဆင်ဖြူကျွန်း)

စာရေးဆရာ မင်းနွယ် (ဦးသန်းမောင် မင်းဘူး)

ဦးကြည်ဝင်း၊ ဒေါ်ခင်ထွေးရီ (ကုန်းရွာ ဆိပ်ဖြူမြို့)

ဦးအေးသောင်း(ကိုးတောင်ရွာ ဆိပ်ဖြူမြို့)

ဦးဘုန်းလှိုင်၊ ဦးလှမောင်၊ (ဗိုက်ကြီးရွာ ကျောင်းကုန်းမြို့)

ဒေါ်သန်းယဉ်

ဦးကျော်ညွန့်(မြေစာရင်း အင်စပက်တော် ရေကြည်မြို့)

ဦးကျော်ကျော်(ချစ်သဲစာပေ) နှင့်

ဦးအုန်း ကြွယ်(ခနုဖြူမြို့)

ဦးအေးကြူ(ဆကာကြီးမြို့)

ဦးမင်းသူ(တက္ကသိုလ်မင်းသူ ပုသိမ်မြို့)

ဦးဘုန်းခင်(ကျောက်ရဲတုံး စလင်းမြို့)

ဦးခင်မောင်ရည်၊ ဦးစန်းမြင့်(ပြောင်းခင်းမြောက်ရွာ ဆင်ဖြူကျွန်း)

ဦးသိန်းမောင်။ ဦးပေါစံ ဒေါ်သန်းနွဲ့(အိုးထိန်းရွာ ဆင်ဖြူကျွန်း)

* * *

အမှာ

"ကျေးလက်ရိုးရာ မြန်မာမှုဓလေ့များ" အမည်ရှိသော ဤ စာအုပ်ကို ပြုစုရာတွင် ဘိုးဘွားဘီဘင်တို့၏ အမွေအနှစ်များကို သိရှိ ပြီး အတုနှင့်အစစ်ကို ခွဲခြားသိမြင်စေရန် ခွဲခြားသိမှ အစစ်ကိုမြတ်နိုး ရန် ထိန်းသိမ်းရန် အားထုတ်စေလိုသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်ပါသည်။

ဘိုးဘွားဘီဘင်တို့၏ အမွေအနှစ်ဟူရာ၌ မျက်စိဖြင့် မြင်ရသော အရာဝတ္ထုများသာမက မျက်စိဖြင့်မမြင်နိုင်သော စိတ်နေစိတ် ထားများ၊ အမူအကျင့်များနှင့် ဓလေ့ထုံးတမ်းများ ပါဝင်ပါသည်။

ဤစာအုပ်တွင် ဖော်ပြထားသော အရာများမှာမူ မျက်စိဖြင့်မြင် သာသော အရာများသာ များပေသည်။ မျက်စိဖြင့်မြင်ရသော အရာဝတ္ထု များတွင်လည်း မျက်စိဖြင့်မမြင်ရသော အမူအကျင့်များနှင့် စိတ်နေ စိတ်ထားများလည်း တစ်စွန်းတစ်စ ကပ်ငြိလျက် ပါနေသည်ကို မြင်နိုင် ကောင်းတန်ရာ သည်ဟု ယူဆပါသည်။

ဥပမာတစ်ခု တင်ပြပါရစေ။

ရှေးမြန်မာကြီးများတွင် ထန်းစေ့အုန်းစေ့များကို အဆန်းတကြယ် ဖန်တီးကြ၏။ အခွံပါးကလေးမျှသာ ဖြစ်သော ထိုအစေ့များကို အံကျပါသော အဖုံးအပိတ်ဖြင့် ပြုလုပ်သည်။ ကိုယ်ထည်တွင် ပန်းခက်ပန်းပြောက်များထု

လုပ်၍ အဖုံးတွင် ခြင်္သေ့ရုပ်များ၊ နဂါးရုပ်များ ဖန်တီးကာ ချောမွေ့နေအောင် မွမ်းမံကြသည်။ ထိုထန်းစေ့ဘူး ထန်းစေ့ခွက်၊ အုန်းစေ့ဘူး အုန်းစေ့ခွက် များကို နှာဘူးဆေးဘူး လက်ဖက်ဘူးများအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ကြဖူးပေ၏။

ဤကဲ့သို့သော မိမိတို့ဘိုးဘေးများ၏ လက်စွမ်းလက်စ၊ ရှေး ဟောင်း လက်ရာများကို မြင်ဖူးကြားဖူးမှသာ အခြားတစ်ပါးမှ အဆန်း တကြယ်များ ကို မြင်တိုင်းကြားတိုင်း ငါတို့လည်း လုပ်တတ်သားပဲ လုပ်ခဲ့ဖူးသားပဲဟု ဆင်ခြင်ကာ အမျိုးမာန် တက်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

ဤသို့ဆိုသဖြင့် ဤစာအုပ်တွင် ဖော်ပြထားသော အကြောင်း အရာများ မှာ ထိုကဲ့သို့သော မာန်တက်စရာ ဂုဏ်ယူစရာများ ပါဝင်နေ သည်ဟု ဆိုလိုရင်းမဟုတ်ပါ။ ပါကောင်းမှ ပါပါလိမ့်မည်။ ခေတ် နောက်ကျလေ့ကျ ထရှိသော ကျေးလက်တောရွာများမှာပင် ပျောက်ကွယ်စပြုနေပြီဖြစ်သော အသုံးအဆောင်ကလေးများ၊ ကစားခုန်စားမှုကလေး များနှင့် အနည်းငယ် သော ထုံးစံလေ့များသာ ပါပါသည်။

ရက်ချုပ်၊ ဇာတာ၊ ပေ၊ ပုရပိုက်၊ သစ်သားသင်ပုန်း၊ ကြိတ်ဆုံ၊ မောင်းဆုံ၊ ထွေပစ်ကစားခြင်း၊ မြန်မာကလပ်ဂျင်၊ ထိုးလားမီးစာ၊ ရသေ့ စိတ်ဖြေနှင့် ဆိုင်းစသည်တို့၏အကြောင်းများ၊ ကွက်စိပ်ဆရာ၊ ဦးချသောစလေ့၊ ထမင်းဦးပေါင်း၊ ဆေးအစ်တည်ခြင်း၊ ဗျပ်ခွက်၊ ဆီမီးခွက်၊ နှမ်းဖတ်ချဉ်၊ နာရီဆုပ်၊ ခေါစာပစ်၊ ညောင်ထောက်၊ တံတားခင်း၊ ရေချမ်းစင်စလေ့၊ ဗလီ ကစားခြင်းနှင့် တုံးလုံးပွဲ စသည့်တို့ သဘော သဘာဝများသာ ဖြစ်ပေ၏။

ဤအဟောင်းများကို ထုတ်ဖော်တင်ပြနေခြင်းမှာ ယင်းတို့ကို ပြန်လည် အသုံးပြုစေလို၍ တင်ပြခြင်းမဟုတ်ပါ။ မိမိတို့သည် မည်ကဲ့ သို့သောသူ တွေဖြစ်သည်။ မည်ကဲ့သို့ တီထွင်ကြိုးပမ်း ခဲ့ရာမှ မည်သို့ တိုးတက်နေပြီကို သတိမူနိုင်ကြစေဖို့ ဖြစ်ပါသည်။

ယနေ့အချိန်တွင် ရက်ချုပ်သုံးစွဲမှု အလွန်နည်းနေပါပြီ။ ဇာတာ မှာလည်း အသုံးပြုသူ ရှိသင့်သလောက်ရှိသေးငြား မများတော့ပါ။ ပေ၊ ပုရပိုက်နှင့် သစ်သားသင်ပုန်းကား ကွယ်ခဲ့ချေပြီ။

ကြိတ်ဆုံ မောင်းဆုံနှင့်ဆီဆုံကို ရှာဖွေတွေ့ရှိရန် မခက်ခဲ့သေးပါ။ သို့သော် အသုံးမတွင်ကျယ်တော့ပါ။ မောင်းဆုံ ကြိတ်ဆုံအသုံး ပြုသူများ ရှိနေသေး ငြား စနစ်မကျနတော့ပေ။ ယနေ့ ကြိတ်ဆုံ (စပါး ကြိတ်) ဝယ်ယူသုံးစွဲ သူများမှာ ကြိတ်တစ်လုံးကို တစ်နှစ်ကျော်အောင် အသုံးမချရခြင်းက သက်သေခံနေပေသည်။

ကျားကစားခြင်း၊ ထွေပစ်ကစားခြင်းနှင့် မြန်မာကလပ်ဂျင် ပေါက်ကစား ခြင်းတို့မှာလည်း တိမ်မြုပ်သလောက် ရှိနေပါသည်။ ထိုးလားမီးစာ၊ မီးခတ်၊ ရသေ့စိတ်ဖြေနှင့် ဆိုင်းထမ်းတို့ သည်လည်း ရှေးဟောင်းပစ္စည်း အဆင့်သို့ သက်လျှော့ခဲ့ရပေပြီ။

ကွက်စိပ်ဟောခြင်း၊ လက်ဖက်ထုပ်နှင့် ဖိတ်ကြားခြင်း၊ ဆေးအစ်တည် ခြင်း၊ ဗျပ်ခွက်ဒေါင်းပေါင်း၊ ရေနံချေးမီးခွက် သုံးစွဲခြင်း၊ ဗလီ ကစားခြင်း စ သည့်တို့မှာလည်း တိမ်မြုပ် ပစ္စည်းစာရင်း ဝင်ခဲ့ပြီ။

ထိုအရာများ ထိုအကြောင်းများကို ဖော်ပြရာ၌ အသုံးအနှုန်းများ သည် တစ်နေရာနှင့် တစ်နေရာ ကွဲပြားနေတတ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ စုဆောင်းရရှိ သမျှကို အများနားလည်စေရန် ကြားချပြီး တင်ပြထား ပါသည်။ အချို့သော ကစားနည်းများ ချန်လှပ်ခဲ့ပါသည်။ ဥပမာ- ကုလု၊ ဆပ်ပျာ၊ မော်ချက်စ သော "ထွေ" ကစားနည်း။

ဤစာအုပ်ကိုပြုစုရာတွင် သရုပ်ပြပုံကြမ်းများကို မောင်မင်းသူ (ရွာသစ် ကလေး ဆင်ဖြူကျွန်း) နှင့် ကိုအောင်မိုး (ပန်းချီအောင်မိုး) တို့က ကူညီ ရေးဆွဲပေးပါကြောင်း ဖော်ပြလျက် ချွတ်ယွင်းမှုများ ကွဲလွဲမှု များတွေ့ရှိပါက

ဝေဖန်ထောက်မညွှန်ပြကြပါရန် မေတ္တာရပ်ခံအပ် ပါသည်။

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

* * *

အခန်း (၁)

ဘဝနိဒါန်း

(က) ရက်ချုပ်

ရက်ချုပ်ဟူသည် လူတစ်ယောက် မွေးဖွားသည့် ခုနှစ်၊ လ၊ ရက်၊ နေ့နှင့် အချိန်နာရီများကို အတိုချုပ်ရေးမှတ်ထားသော အရာဖြစ်၏။ ထိုရက်ချုပ်ကို အများအားဖြင့် " ကျီးမနား" ထန်းရွက်ပေါ်တွင် ရေးမှတ်လေ့ရှိကြသည်။

ထိုခေလေသည် မြန်မာနိုင်ငံတွင် စက္ကူသုံးစွဲမှု မတွင်ကျယ်မပျံ့နှံ့သေးမီက များစွာတွင် ကျယ်ခဲ့ပေသည်။ ကလေးအဖေသည် မိမိ၏ သားသမီးတစ်ယောက် မွေးဖွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နာရီရှိသော ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ဖြစ်စေ၊ နာရီရှိသော သူကြီးအိမ်၊ မြေပိုင်ရှင် အိမ်သို့ဖြစ်စေ အပြေးအလွှားသွားကာ အချိန်နာရီကို မေးမြန်းမှတ်သား ထားသည်။

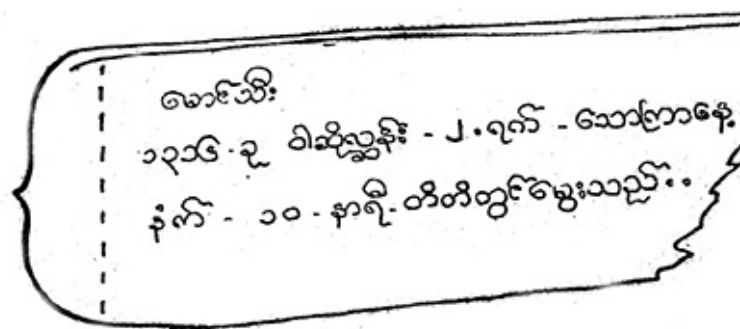
ထို့နောက် စာရေးသားမှု၌ ကျွမ်းကျင်သူထံသို့ ချဉ်းကပ်ကာ မိမိမှတ်သားထားသော အချိန်နာရီနှင့် နေ့ရက်တို့ကို ပေးအပ်ပြီး ရက် ချုပ်ကလေး ပြုလုပ်ပေးပါရန် တောင်းပန်လေသည်။

ရက်ချုပ်ရေးတတ်သူသည် တစ်စုံတစ်ရာသော အခကြေးငွေ ကိုမျှမတောင်းခံဘဲ အသင့်ထားရှိသော ထန်းရွက်ပေါ်တွင် ကညစ်ဖြင့် ရေးသားပေးလေ့ရှိသည်။ ထန်းပင်တွင်ရှိသော အလက်များသည် ဘေးသို့ ပြန့်ကားနေသောကြောင့် ကျီးနားနိုင်သည်။ ထောင်မတ်နေသော အညွန့်ပေါ်တွင်မူ

ကျီးမနားနိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် ကျီးမနားထန်း ရွက်သည် အမြင့်အမြတ် သဘော သက်ဝင်သည်ဟု ယူဆကြ၏။ လူ တစ်ယောက်၏ ထူးခြားသော မွေးနေ့အချိန်အခါကိုလည်း မြင့်မြတ်သော အရာပေါ်တွင်သာ ရေးမှတ်ခြင်း ဖြင့် သက်ဆိုင်သူတွင် မင်္ဂလာ ကျက်သရေ တိုးလိမ့်မည်ဟု အယူရှိကာ ကျီး မနားထန်းရွက်ပေါ်တွင် ရေးမှတ်ခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ရက်ချုပ်

ရက်ချုပ်

ထန်းလက်ကြီးမှ ဖြာထွက်နေသော ထန်းရွက်တွင် အကြောများ ပါရှိ သည်။ အကြောများ၏ ဝဲယာတွင် ထန်းရွက်အသားများရှိသည်။ ထန်းရွက် ထန်းဖူးကို ခူးယူပြီး၊ ပိပြားအောင်ဖိခြင်း၊ နေလှန်းခြင်း ပြုလုပ်သောအခါ ပုရပိုက်ကို ချထားသကဲ့သို့ အထပ်လိုက် ပိပြားသွားတော့သည်။ ထန်းရွက် ကြောတစ်ခုကို ထန်းရွက်အသားနှစ်ဖက်မှာ ပူးတွဲလျက် နေလေ့ရှိသည်။

ရက်ချုပ်ရေးသူသည် ရက်ချုပ်ရေးသားရန် ထန်းရွက်တစ်ထွာခန့်ကို ဓား ဖြင့် လှီးယူလိုက်သည်။ ထန်းရွက်အသား နှစ်ချပ်သည် အကြောနှင့်တွဲလျက် ပါလာသည်။ ရက်ချုပ် ထန်းရွက်၏ ပုံသဏ္ဌာန်မှာ သားလှီးဓားငယ်နှင့် ဆင်တူသည်။ အရိုး၏နေရာသည် ထန်းရွက် ကြောဖြစ်ပေသည်။

ရက်ချုပ်ထန်းရွက်ပေါ်တွင် အများအားဖြင့် ရေးမှတ်ထားပုံမှာ အောက်ပါ အတိုင်း ရှိတတ်လေသည်။

"ဇေယျတု။ ။ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၀၀ ပြည့်နှစ် နှောင်းတန်ခူးလ ဆန်း ၃ ရက်နေ့ ၃ဂါးနေ့ည စက်နာရီ ၁၁ နာရီ မိနစ် ၃၀၊ ၁၅ စက္ကန့် တွင် မာတာမိခင် သတို့သားကို ဖွားသန့်စင် သည်။ အမည်သညာ ခေါ်စရာ ကား မောင်စံအေး။ အသက် ၁၂၀ရည် စေသော်င်"

ထန်းရွက်အသား နှစ်ရွက်ပူးနေသော ထိုရက်ချုပ်ကို အရိုးမှ ကိုင်ပြီး အိမ် ခေါင်းရင်း ထရံ သို့မဟုတ် အိမ်အမိုးတွင် ထိုးထားကာ ငွေကြေးအဆင်ပြေ ချိန်တွင် ဇာတာဖွဲ့ခိုင်းကြလေသည်။ ထို့သို့ သူတစ် ပါးအား အရေးအမှတ် ခိုင်းရခြင်းမှာ ထန်းရွက်ပေါ်တွင် ကညစ်ဖြင့် မရေးတတ်သောကြောင့် ဖြစ် ပေ၏။ စက္ကူ၊ ခဲတံ၊ ဖောင်တိန်နှင့်ဘောပင် အသုံးတွင်ကျယ်သည့်အခါတွင် ထိုခလေ့မှာ ကွယ်ပျောက်လုနီးပါး ရှိနေပေပြီ။ ။

(ခ) ဇာတာ

အင်းဝခေတ်စာဆို သျှင်မဟာရဋ္ဌသာရ (၈၃၀-၈၉၂) သည် ဗေဒင်ကို လည်းကောင်း၊ လက္ခဏာပညာကို လည်းကောင်း ယုံကြည်တော်မမူချေ။ ယုံကြည်မှုကင်းမဲ့ပုံကို ...

"လိုက်လေလိုက်လေ ငတ်မပြေသည်၊ ပန်းခြေလက်ချထောက် ချင်တသို့၊ မွေးဘချီးမွမ်း တိတ္ထိကျမ်းကို စွဲလမ်းအယူ သင်သောသူသည် ထို့တူ လည်းကောင်း ဖြစ်ရာရှောင်း၏။ လမ်းကြောင်းမတွင် ထိုဗေဒင်ကား ပါယ် ခွင်လည်းလား ခြောက်ပါးနတ်ရွာ ဗြဟ္မာနှစ်ဆယ် မင်္ဂလေးသွယ်သို့ ရောက် ဖွယ်အကြောင်း ကင်းစွာရှောင်း၏။ တွင်း ခေါင်းလွှာလွှာ အကာပြုပြု အနှစ် မဲ့တည်း။" (စတုဓမ္မသာရ ကိုးခန်း ပျို့ပိုဒ်ရေ (၃၃) တွင် ရေးဖွဲ့ခဲ့သည်။)

ဤသို့ဖြင့် အလေးအနက်ရှုတ်ချတော်မူခဲ့၏။

ထိုပျို့ အပိုဒ် ၁၁၇တွင်လည်း

"သည်ကားငယ်က သည်ကြီးမှဟု နှစ်လပေါင်း၍ နေ့ရက်ပုံ ဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ လက်ခြေမှာ၌ သေစာသေဟိတ် နိမိတ်ထင်လင်း မရှိလျှင်းခဲ့။ သက်ကြွင်းနောင်လာ မျှစဉ်ခါဝယ်" ဟူ၍ လက္ခဏာပညာ ခါတွက်တော်မူ ပြန်၏။

သို့ရာတွင် ရှေးမြန်မာများအနက် အများစုသည်

"သာမ၊ ယဇု၊ ဣရဗေဒင် သုံးပုံမြင်၍ ငလျင်တော်လည်း စနည်း တဘောင် တိမ်တောင်နီပြောက် စို့ရောက်တမ်းခွန်၊ လှည့်ဖန် နက်သတ် နေကြတ်စဉ်းနာ ဥက္ကာပျံသန်း၊ လဝန်းတာရာ ချဉ်းနင်းလာ သား၊ သုဘာသုဘ ဖတ်ထနိမိတ်၊ ရှစ်စိတ်ကာလ ပဉ္စစေ့ခါ နမန္တာနှင့် စူဠာမဏိ ခိုင်ညှိ အဋ္ဌ ဒွါဒသဟု သွယ်ချနှစ်ကွဲ ပြည်ထဲ ပြည်လာ သာမသာက တံထွာ ဟိန်းခန်း ဓာတ်ဆန်း ဓာတ်ပျက် နရစက်သူယုတ် ပေါ်ငုပ်နံစံ မြေခံတိထိ ယာယီနဂိုရ် နှင်ဖြူရန်ဘေး ဦးဆေးမင်္ဂလာ ရာမရာက စသည်လေ့ကျက် တွက်ချက်ပြုစု ဇာတာမူလည်း မိတ္တူ- ဆည်-တိုင် ခိုင်မခိုင်ကို စွဲကိုင် ပညာ ရှုပြီးစွာမှ၊ ဂေါဇာဂေါဝိန် ဂြိုလ် သွားချိန်လျက် ဆတ္တိတြင်းနဝင်း ကိုးဆစ်တစ်ရာရှစ်တွင် စိစစ်ဖွေဖော် လျော်မလျော်ကို ကြည့်မြော်နှိုးချက် နှစ်-လရက်ဖြင့် ဖြစ်ပျက်ပိုင်းခြား စည်းနှယ်သား၏။ စကားရှေးစဉ် စီလျဉ် မှတ်မိ ဣတ္ထိပုရိသ ကာလ ကဏ္ဍီ လက္ခိလက္ခဏာ ဆမာဒေသ သဒ္ဓနီကာယ် နံ့ကျယ်မန္တန်" ဟု ကိုးခန်းပျို့ပိုဒ်ရေ (၆) တွင် တွေ့ရပေရာ အယုံအကြည်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

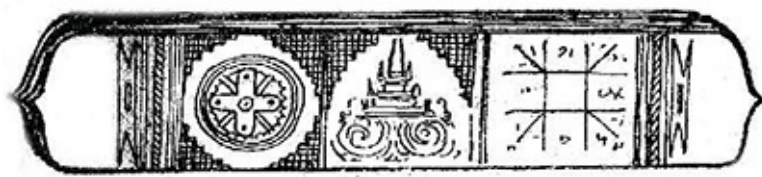
မင်းတရားရွှေထီး၏ ယောက်ဖတော်လောင်းသည် ဘုရင့်အစ် မတော်နှင့် ရည်ငံမိ၏။ မင်းပြစ်သင့်မည်စိုး၍ တိမ်းရှောင်နေရာမှ နန်းတော်သို့ဝင်ပြီး သူ့ဇာတာကို ဆက်၏။ မင်းဖြစ်မည့် ဇာတာပါသောကြောင့် ရာဇဝတ်ဘေးမှ ကင်းလွတ်ကာ သခင်ကြီးနှင့်လက်ဆက်ခွင့် ရသည်ဟု ကြားနာ မှတ်သား

ဖူးပါသည်။

ဇာတာဟူသည် လူတစ်ယောက်၏ မွေးဖွားချိန်မှ သေချိန်အထိ ကြားကာလတွင် ဖြစ်ပျက်မည့် အကြောင်းအရာတို့ကို ဖော်ပြထားသည့် အရာဟု သတ်မှတ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် မြန်မာများသည် ဇာတာဖွဲ့ရန်လို လားကြ၏။ အလျင်အမြန် ရေးမှတ်ထားခဲ့သော ရက်ချုပ်ကလေးကို ငွေကြေး အဆင်ပြေချိန်၌ ဇာတာဖွဲ့တတ်သူထံ သွားရောက်အပ်နှံကြ၏။

ဗေဒင်ဆရာသည် ရှေးဦးစွာ အသင့်စုဆောင်း ပြင်ဆင်ထား သော ထန်းရွက်များကို ထပ်ပြီး ကြိုးဖြင့်ချုပ်၏။ လှပသောပုံပန်းရရန် လှီးဖြတ်၏။ ထန်းရွက်များကို အထပ်ထပ်ပြုရခြင်းမှာ ပေကဲ့သို့ မခိုင်ခံ့သောကြောင့် ဖြစ်၏။ နောင်အခါတွင်ကား အထပ်များများထပ်၍ အဖုံးအပိတ်များဖြင့် မွမ်းမံသည့် ကြေးကြီးသော ဇာတာများကို လုပ်ဆောင်လာကြ၏။

ဇာတာချုပ် တစ်ဖက်မျက်နှာတွင် ဇာတာရှင်၏ မွေးချိန်ကာ လကို ဖော်ပြထား၏။ ဖော်ပြပုံမှာ ရက်ချုပ်မှာထက် တိကျပြည့်စုံ၏။ "ခု၊ လ၊ ရက်၊ နာရီ သာမက ဖဝါးဗီဇနာများ အထိပါဝင်ပြီး အသက် ၁၂၀ ရှည်စေသော်င်" ဖြင့် အဆုံးသတ်ထား၏။

ဇာတာ

ကျန်သော မျက်နှာဘက်တွင် လက်ဝဲဘက်၌ စက်ဝိုင်းတစ်ခု လက်ယာဘက်၌ ပြာသာဒ်ပုံ ပန်းဆိုင်းပုံကဲ့သို့သောအရာများ ရေးခြစ်ထားပေသည်။ စက်ဝိုင်းပုံကို အစိတ်များစိတ်ထားပြီး ၁၂ ရာသီခွင် ဂြိုဟ်နေဂြိုဟ်ထားများကို ဖော်ပြထားသည်။ လက်ယာဘက်ရှိ ပုံများ တွင်မူ "စင်နက္ခတ်" ခေါ်သောအရာများကို ထည့်သွင်းဖော်ပြထားပေ၏။

မြန်မာတို့သည် ဇာတာကို "ဇာတာခြင်း" တွင် ထည့်ကာ မြင့်သော မြတ်သော နေရာ၌ ထားတတ်၏။ လူတစ်ယောက် မကျန်းမာ လျှင် လူနာ၏ဇာတာကို ပေဒင်ဆရာထံ ယူဆောင်သွားကာ ပေဒင် မေးတတ်၏။ ပေဒင်ဆရာညွှန်ကြားသော ယတြာများပြုတတ်သည်။ အချို့ကမူ ကျန်းမာ ပါလျက်နှင့် စီးပွားလာဘ်လာဘကို လိုသောကြောင့် ဇာတာစစ်ဆေးသည် အမည်ခံကာ ပေဒင်မေးတတ်ကြသေး ၏။

ချစ်သူနှစ်ဦးသည် မည်မျှချစ်ကြင်နာငြား လက်မထပ်ရသေးပါ။ လူကြီး ချင်း အဘယ်မျှ သဘောတူနေစေကာမူ အတည်မဖြစ်သေးပါ။ ချစ်သူနှစ် ဦး၏ ဇာတာကို ပေဒင်ဆရာအားပြသ၏။ ပေဒင်ဆရာက ဇာတာကိုကြည့်ရှု တွက်ချက်ပြီး မသင့်မြတ်မလျော်ကန်ဟု ဆိုလိုက်ပါက ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ ရှင် ကွဲကွဲရတော့သည်။

ဇာတာဟူသောအရာသည် မြန်မာတို့၏ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးတွင် များစွာ ခြယ်လှယ်ခဲ့ငြား၊ ယနေ့အချိန်တွင် ဇာတာထားရှိသူ နည်းပါးသွားပေပြီ။ သားဖွားခန်းများ သားဖွားဆေးရုံများက ရေးပေးလိုက်သော မွေးနေ့ မှတ်တမ်းကိုသာ ဇာတာချပ်၏ နေရာတွင် အစားထိုး အသုံးပြုနေကြပေ ပြီ။။
